

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Λύσεων Αλγόριθμου - Νοεμβρίου

ΠΡΟΙ-ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον εγκεκριμένον διά το 1911 συνδρομηταί ή αδελφοί συνδρομητών, δύναται να συμμετάσχον του διαγωνισμού τούτων των Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Άντες οι άλλοι πρέπει να εσώκλειον διά τας λύσεις των εκάστου φύλλου, -δουδήποτε και αν είνε,- γραμματίσμον ασφαλίστον 10 λεπτών οι συνδρομηταί και τάδεύφια των, και 20 λεπτών οι κατά φύλλον αγορασταί, άλλως δεν λαμβάνονται οι λύσεις των. Ο χάρις των λύσεων επί του οποίου και μόνον δεόν να γραφεί τας λύσεις των πάντες ανεκρίτως οι διαγωνισμένοι, πολείται εν τω Προσέγγισι μας εις φανέλλου, εν εκάστου περιέχει. 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1. Λύσεις του παρόντος φύλλου είνε δεκταί πανταχόθεν μέχρι της 25ης Δεκεμβρίου, πέραν δε της προθεσμίας ταύτης, μόνον εάν ληφθούσιν υπό της ημερομηνίας των γίνονται δεκταί. Τους λοιπούς όρους, βραβεία κλπ. ιδε εις τον Όδηγον του Συνδρομητού, Κερ. Δ' και τ. φύλλον πρώτον ε. ε. Ο Όδηγός στέλλεται εις πάντα αϊτόντια.

482. Δεξιόγραφος

Εκπλησάται το πρώτον Τό δευτερόν μου φρικιά! Και μέγα της γης μέρος Τό σύνολο μου παριστά.

483. Στοιχειώδης

Εν μέρος του λόγου Από τα κλιτά; Μου βάξτε κεφάλι; Σου δίδω λεπτά.

484. Τονόγραφος

Τών Βουλγαρών πόλις είμι Όπως έγω αν μαρίσης; Και την Αθηνών θυμίζω Αν με παροξυνήσης.

485. Αναγραμματισμός

Είμι πρόσινο κι ώρατο, Κι αν αναγραμματισθώ, Πάλι πρόσινο θα μείνω, Μά θα γείνω και μικρό.

486. Ρόμβος

Σύμφωνον. Δριμυητικόν. Μυθικός Βασίλευς. Μέταλλον. Έβρατος αρχιερεύς. Άντωνυμία. Σύμφωνον.

Και κατέως ταύτα.

487. Έπιγραφή

Ο Ν Ρ Α Ν Ν Π Τ Δ Ι Ι Ρ Ν Α Ε Ε Ο Ε Κ Ζ Δ Σ Κ Τ Ι

488. Λογοπαίγνιον

Με ποίον μέρος του πλοίου διάτάσσει μιαν πόλιν της Γαλλίας να πηδήσει; Βοτάλη από το Σπυρίτο μάς Κανδηλι

489. Ποικίλη Συλλαβική Ακροστιχίς

Η πρώτη συλλαβή της πρώτης των κειμένων ζητούμενων λέξεων, ή δευτέρα της δευ-

τέρας και ή τρίτη της τρίτης, σχηματίζουν αρχαίαν θεάν.

1. Μουσικόν όργανον. 2. Θηβάτος βσιλόπαις. 3. Ιστορική νήσος.

Βοτάλη υπό της Αδτοκαταίρας του Βυζαντίου

491. Γρίφος

Υ Υ Λ Φ Έφρος αϊ αυ του Μ κρά τόν. Βοτάλη υπό Ηλέκτρας Π. Ιωαννίδου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 39 και 40. 370. Αμφιάρκος (αμφι, άρα, ός) - 371. Σαύρα - αύρα. - 372. Λευκή - λεύκη. 373. Μ Α Σ 374. Ήρις - ρίς - εις. Ε Μ Ο - 375. Ο τόνος (τόν- Α Φ Ν ος). - 376. ΣΙΜΩ Π Ι Σ Ι Δ Ι Α Ν Ι Δ Η Σ (Σίμωνη, Κ Ε Σ Σ Κ Μ Ω ος, ΆναΝΙ Ι Σ Α Σ ας, Άριστε(ΔΗΣ.) Σ Α Α - 377. Παις ών κόσμιος τσθι ήδών εγκρατής. - 378. Υγιαίνειν άριστον (Η - γη εν ην - άρ εις τόν.)

379. Λάτος (λά, ίος) - 380. Ρήνος - Τήνος. - 381. Όμβρος - ρόμβος. - 382. Το αύγό. - 383. Οηόσθε ήθεο παιρίδος. [Η άναγνωσις επιτυγχάνεται λαμβανόμενον έναλλάξ ενός γράμματος από την πρώτην γραμμην, κατόπιν από την τρίτην και τέλος από την δευτέραν.]

384. Κ Χ Θ Ν Ο Σ 385-389. Τη άνταλλαγή διά του Α: κύκλος, καλός, λαύρα, λάλος (ή άλλος) λάρος. - Δ Ω Ρ Ο Σ 390. ΒΟΛΟΣ (Βλάξ, Όλβιος, Λέγος, Όρίζοντος, Στερέος). - 391. Πάν μέτρον άριστον. - 392. Ο Μέγας Ναυτολέων ενιμήθη εν Βατερλώ (Ωμέγα -ς -ν' από λε -ών εν οικου -θη εν βατ -έρ λω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δέχομαι απ' εύθείας Μικρά Μυστικά άνευ ανταποδόσεως. Τα καλλίτερα βραβεύσω: Τό Α' με 200 Δελτάρια, τό Β' με 150, τδ Γ' με 100. Διευθυντής: ΡΙΓΟΛΕΤΟΝ, Poste - Restante, Αθήνας. (1Α', 177)

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΟΣ

Υπομήριος Δημοψηφίσματος του 1911

Ανταλλάξω ταχυδρομικά δελτάρια με δεσποινίδας προτιμώ προσωπογραφίας. Διεύθυνσις ασφαλής: Άνοιξάτιου Δεράκι, Poste - Restante, Αθήνας. (1Α', 179)

Εθνικε Παιάν, επί τη έορτή σου εύχομαι ε-ή καλλά. - Ναυάκιν της Χαλκίδος.

Από της Τρίτης, 8ης Νοεμβρίου "Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΑΣΤΗΡ"

εισελθόν εις τό θόν εντός έτος θα εκδίδεται εις μέγα σχήμα, χωματιστός, με τά νεώτατα φιγούρινα και τό παράστημα του πλήρες πρωτοτύπου σχεδίων και ενοχησίων. Θα πωλήται από τους έφημεροδωπάλας, τα μυσία και εις άπαντα τά διασκορπισθέντα των έφημεροδών "Επαρχιών και Έξωτερικόν. Ζητήσατε λοιπόν τό τον φύλλον του έτους, εκδοθέν την Τρίτην, 8ην Νοεμβρίου. Γραφεία, Καταστήματα και Σχεδιαστήρια Όδός Αγίου Μάρκου 18. Αθήναι (1Α', 170)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 48 ΦΥΛΛΟΥ (Ίδε την λύσιν εις την σελ. 401)

ΑΘΗΝΩΝ: Χρήστος Α. Εθαγγελίδης, Α. Ν. Λειβαθηνός, Ηλ. Στ. Καρέλλης, Σειρητημένος Γυμνασιόπαις, Νίκας Βέστης, Χαρ. Σούλης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Κωνσ. Γ. Παντελλίδης. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Δημ. Γ. Μαρτίνας, Μαρίκα Β. Χρηνοπούλου, Δημ. Β. Τσάφος. ΔΑΡΙΣΣΕΣΣ: Γεώρ. Δήμιος. ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Ρίκα - Δουλοτρία - Ζίτσια Ν. Άγγελουπόλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ευσενία Χ. Γεωργίου. ΠΥΡΡΟΥ: Ανδρ. Π. Φραγκούλης (47-48) Οδρανία Μ. Γκιβαλου, Εσάνθια Άντωνοπούλου, Εθγενία Β. Κόνικαλη, Αλεξάνδρα Α. Κανελλοπούλου, Εθγενία Κ. Λάκων, Αναστασία Μαντα. Χρυσή Κοκκινού, Φούλα Μαστραπά, Άγγελική Καραμανού, Κατίνα Β. Αλεξανδροπούλου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Απ. Αλεξανδρής, Δημ. Μ. Μιχαηλίδης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ: Χρ. Δ. Ζωγράφος, Στεφ. Γ. Πεσίδης. ΑΔΕΣΣΑΜΑΡΕΒΙΑΣ: Ένδοξος Ίωλκίς. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναταλία Χρ. Χρηστίδου (47)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εφρότων όρθην την λύσιν τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληρονομία και εκλήρωθη ό εν Χαλκίδι ΔΗΜ. Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, ό οποίος ένεργώσθη διά τρεις μήνας από της Δεκεμβρίου. Πλεονάζει δε 1,70 δια τόν προσεχη Διαγωνισμ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά, εκδοθέντα υπό της "Διαπλάσεως των Παιδών".

Ο Άγγελος της Άγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8. Τό Βιβλίον της Συμπεριφοράς, φρ. 0,60.

Τό Θύμα του Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Δεύκωμα μικρών μυστικών, Έκαστον τετραδίον φρ. 0,15 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,- Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,- Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,-

Η Μαρουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Η Μούσα των Παιδών (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50. Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδιού Διάλογοι (Κουρίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20. Παιδιών Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομείδια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμοϋ, φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Ο Ήρωισπόλης (24 εικόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Υπέδ Παρίδος (35 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Ο Φώτης. Έμμετρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χόραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Έσωτερικού: Έξωτερικού: Έτησια... φρ. 8,- Έτησια... φρ. 10,- Έξάμηνος... 4,50 Έξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμημος... 3,- Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμάνται έκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εθραϊδου άρ. 38, παρά τό Βαρθάκιον Έτος 33ον.- Άριθ. 51

Περίοδος Β' - Τόμος 18ος

Έν Αθήναις, 19 Νοεμβρίου 1911

Έτος 33ον.- Άριθ. 51

ΠΕΡΣΕΥΣ

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Όταν ένύκτωσεν, τά τέρατα ήσαν πλέον μακράν δεν διακρίνοντο παρα ως δύο μαύρα στίγματα εις τόν ύραγον, και μόλις ό ήλιος ανέτειλεν, έξεραινώσθησαν και αυτά.

Σώος και άβλαβής ό Περσεύς επανήλθεν εις τόν κήπιν των Έσπερίδων και εις τόν Άτλαντα. Όταν τόν είδεν, ό κευρασμένος Γίγας στενάξων τώ ύπενθύμισε την ύπόσχεσιν του.

Ό Περσεύς τώ έδειξε τότε την κεφαλήν της Μεδούσης, ό δε Άτλας ήμπορεσε τέλος να αναπαυθώ. Μεταμορφώθεις εις βραχόν, έκοιμήθη διά παντός επί της κορυφής του όρους, την όποιαν καλύπτουν αιώνως τά νέφη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Εις την Έρημον.

Ό Περσεύς, πετών άνωθεν της θαλάσσης, διηυθύνθη προς τά βορειοανατολικά. Και αφού διήγυσε χιλιάδας λευγών, εφθασεν εις τας φλογεράς και κινουμένας άμμουσ της λυβικής Έρήμου. Όλην αυτην την Έρημον την διέσχισεν. Άλλού ήτο μόνον άμμος και άλλου βράχοι και πέτραι. Από την κεφαλήν της Μεδούσης, σταγονας αίματος έπιπτον εις την γην και μετεβάλλοντο άμέσως εις έχιθνας και άλλους όφεις φαρμακερούς. Αι αυτό ύπαρχουν τόσον άφθονοι, και σήμερα ακόμη, εις την Έρημον.

Προχωρών όλονέν και τρεφόμενος με τό ανεξάντητον μήλον ποϋ τώ είχαν χαρίσει αι Νύμφαι, εφθασε μέχρι του λόφου, όπου διαμένουν οι περίφημοι Νάνοι, οι όποιοι έπολέμησαν μιαν φοράν με τους Πελαργούς.

Ό Περσεύς ήνωχριστήσε κατόπιν τας Νύμφας, αι όποιαι τώ είχαν δειξη τόν δρόμον.

«Λάβε αυτό τό μήλον, τώ είπον εκείναι μία μόνη δαγκαματία, θάρκη δια να κατευνάξη την πεινάν σου επί επτά ήμέρας». Και πάλιν τόν παρεκάλεσαν να μείνη μαζί των όλίγων καιρών, άλλ ό Περσεύς εβιάζετο να επιστρέψη εις την Έλλάδα. Κατέθη λοιπόν από τό όρος και επέταξε προς την θάλασσαν, όμοιος με λάρον γοργόπετρον.

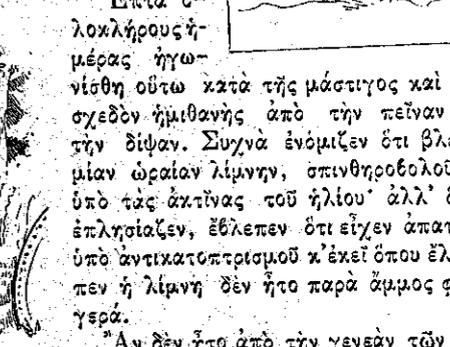
Έκει όμως ήγέρθη ισχυρός άνεμος και τόν έσπρωξε πάλιν προς Νότον, προς την άσχημράν Έρημον. Όλην την ήμέραν ήγωνίσθη άναντίον του άλλ' εις μάτην. Και με όλα τά πτερωτά του σαντάλια, ύπέκρυψεν εις τόν άνεμον, ό όποιος τόν έφερον όπου ήθελε.

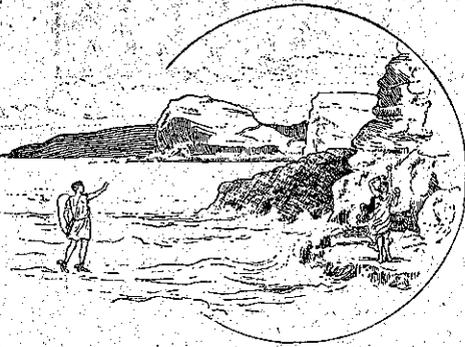
Τότε ή άμμος ήρχισε να περιδινώται, να στροβιλίζεται, να ύψώνεται εις πυκνά νέφη σκοτιζόντα τόν ήλιον. Αι διναι αυτά έμαστίζωναν σκληρώς τόν Περσεά, ό όποιος έφευγε τρέχων και φοβούμενος μήν πνιγώ από την φλογεράν κόνιν, ή όποια τόν περιέβαλε πανταχόθεν.

Έπιτέλους επανεύρε γαλήνην και αθριον ουρανόν. Τότε ήθέλησε να διευθυνθώ προς βορράν. Άλλ' εις κάθε του άπόπειραν νέοι κονιορτοστρόβιλοι ήγείροντο και τόν έσπρωχναν προς τόν Νότον και προς την Έρημον.

Έπτά έλοκληρώσε ήμέρας ήνωχριστήσθη ούτω κατά της μάστιγος και ήτο σχεδόν ήμισθής από την πείναν και την δίψαν. Συγχά ενόμιζεν ότι βλέπει μιαν ωραιαν λιμνην, σπινθηροβλοούσαν υπό τας άκτίνας του ήλιου' άλλ' όταν έπλησιαζεν, έβλεπεν ότι είχαν άπατηθώ υπό άντικατοπτρισμού κ' εκεί όπου έλαμπεν ή λιμνη δεν ήτο παρά άμμος φλογερά.

Αν δεν ήτο από την γενεάν των Α-

θανάτων, αφεύκτως ο Περσεύς θα έχαντο εις την "Ερμηον" τον έσωσεν όμως η θεία του καταγωγή.

Μίαν ημέραν έπεκαλέσθη την "Αθηναν" λέγων: "Εάν με άκούης, εύγενής και σοφή θεά, θα με άφισης ναποθάνω εδώ από την δίψαν; Σου φέρω την κεφαλήν της Γοργόνας, καθώς με διάταξες κ' έως εδώ έπροστάτευσες το ταξίδι μου τώρα θα μ' έγκαταλείψης;"

Μόλις προσυχήθη, έγεινε άκρα νηνεμία κ' έξαφνα ήκουσε τον κρότον ρέοντος ύδατος και εις όλίγων βημάτων απόστασιν είδε μίαν δασιν καταπρα σίνην εν τω μέσω των άμμων και οκτιζομένην από μεγάλα φοινικόδενδρα.

Περιχαρής ο Περσεύς έτρεξεν εις την πηγήν, ήπιε δροσερήν νερόν, έφαγε φοινίκας κ' έκοιμήθη επί της γλόης. Έπειτα, άκραίως κ' ευδιάθετος, έξεκίνησε με νέας δυνάμεις, άλλ' όχι πλέον

πρός Βορράν. "Βεβαίως ή "Αθηνά—έσυλλογίσθη, — δεν θέλει να έπιστρέψω από τώρα εις την πατρίδα μου. "Αλλά τί με μέλει, αν πρόκειται να εκτελέσω και νέον άθλον πριν έπανίδω τας ήλιολούστους ακτάς της "Ελλάδος;"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

"Η έλευσθέντος Βασιλοπούλας.

Ο Περσεύς διηυθύνθη λοιπόν προς "Ανατολάς, δι' όδου κατεσπαρμένης από δροσεράς δάσεις, πηγάς, φοινίκας και πρασινάδας. Τέλος είδεν ένώπιόν του έγειρόμενον ύψηλόν όρος, ροδοχρουν ύπό τας ακτίνας του δύοντος ήλιου. "Υψω-

θείς εις τον άέρα ως άετός, διότι είχεν άνακτήσει τας δυνάμεις του, επέταξεν όλην την νύκτα άνωθεν του όρους και την αύγήν είδεν άκτεινομένην ύπό τους πόδας του την πελυάνθρωπον Αίγυπτον και τον σπινθηρίζοντα ποταμόν Νείλον.

"Όταν τον είδαν οι Αίγύπτιοι κατελήφθησαν ύπό θαυμασμόν, αφήκαν τας έργασίας των και ήσαν έτοιμοι να τον λατρεύσουν ως Θεόν. "Αλλ' ο Περσεύς τοίς είπε: "Δεν είμαι εκ των Θεών άλλ' απλώς εκ των "Ελλήνων "Ηρώων. Είς την έρμηον έφόνευσα την Γοργόνα και φέρω την κεφαλήν της. Δώσατέ μου όλίγην τροφήν δια να ήμπορέσω να εξακολουθήσω το ταξίδι μου και να έπιστρέψω εκεί όπου με περιμένουν".

Τω έδωσαν φαγητά, καρπούς και οίνον άλλ' όν έννοούσαν να τον άφισουν να φύγη. Τότε ο Περσεύς έκαλύφθη με το σκοτεινόν κράνος κ' έξήφρανόθη από τους όφθαλμούς των.

Όπως έξηκολούθησε την πτήσιν του, πάντοτε προς "Ανατολάς, κατά μήκος της "Ερυθράς Θαλάσσης μέχρι της ακτής της Παλαιστίνης όπου κατώκουν οι Αιθίοπες. Έπετρύσεν όλον έν άνωθεν λόφων και κοιλάδων' άλλ' αί μιν κοιλάδες ήσαν πλημμυρισμένοι από νερά, οι δε λόφοι, μαύροι και άδενδρσι, έφείνοντο κατεστραμμένοι δια πυρός. Το έδαφος άνυψούτο ως δια της έπιανεργείας έσωτερικής δυνάμεως και ήτο τούτο δείγμα της έργης του Θεού Πόσειδω-νος.

Ο Περσεύς δεν έτόλμησε να προχωρήσει εις την ξηράν. Πρώτεν να πετά κατά μήκος της όχθης, άνωθεν της θάλασσης, ύπό ούρανόν σιαχόμενον ήμέραν και νύκτα από καπνόν και καταυγάζομενον από λάμψεις πυρκαϊάς.

Την αύγήν, κυτιάζων προς το μέρος της βραχώδους παραλίας, διέκρινεν εκεί κάπου, κατωθεν πελωρίου μαύρου βράχου, λουσμένον εις την θάλασσαν, μίαν μορφήν λευκήν.

"Θά είναι το άγαλμα κανενός θαλασσίτου Θεού, έσυλλογίσθη ως πλησιάσω να ιδώ τί Θεός λάτρευουν οι βάρβαροι αυτοί".

Πλησιάσας όμως είδεν ότι άντιάγαλματος, ήτο μία κόρη, της οποίας διέκρινε τα μαλλιά κυματίζοντα εις τον άνεμον. "Όταν έπλησίασε περισσότερο, την είδε φρίσσουσαν κάθε φοράν που την έσκέπαζαν τα κύματα με τους φυ-

χρούς λευκούς των άφρούς. Οι βραχίονες της ήσαν δεμένοι άνωθεν της κεφαλής της με αλύσεις χαλκίνας, προσηλωμένας εις τον βράχον. Η κεφαλή της έπιπτεν επί του στήθους της, βεβαρυσμένη από την άπνίαν, την κόρασιν και την θλίψιν. "Από καιρού εις καιρόν έσήκωνε τα μάτια κ' έστέναζε κραζούσα την μητέρα της, χωρίς ναντιλαμβάνεται την παρουσίαν του Περσεύς, διότι ο ήρωας έφορούσε το μαγικόν του κράνος.

Πλήρης οίκτου και άγανακτήσεως, ο Περσεύς έπλησίασεν ακόμη δια να ιδή καλλίτερα την νεάνιδα. Το πρόσωπόν της ήτο πλέον μελαχροίνον από το ιδικόν του, σχεδόν μελάψον, και τα μαλλιά της όλόμαυρα έκλιναν προς το κυανόν ως τα πτερά του κόρακος. "Ποτέ, είπε καθ' έαυτόν ο Περσεύς, εις καρμίαν από τας νήσους μας, δεν είδα παρθένον τόσον ωραίαν. Βεβαίως θα είναι κόρη κανένος βασιλέως.

Όπως λοιπόν μεταχειρίζονται οι βάρβαροι τας βασιλοπούλας τών; Και είναι τόσον ωραία, ώστε δεν πιστεύω να διέπραξε κανεν σφάλμα. "Ας της έμιλήσω".

Κι άφαιρέσας το κράνος, παρουσιάσθη έξαφνα ένώπιον της άλυσσθέντου.

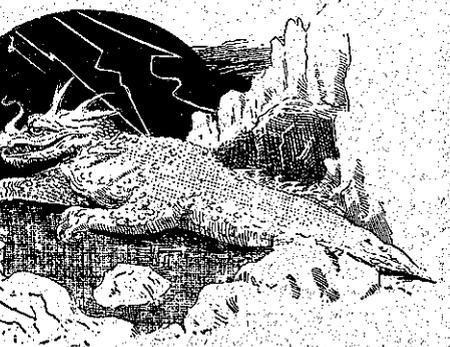
"Εκείνη έξέβαλε κραυγήν τρόμου και προσεπάθησε να κρούση το πρόσωπιν εις τα μαλλιά της, αφού δεν είχεν έλευθερας τας χείρας. "Αλλ' ο Περσεύς την κλητύλασε:

— Μή φοβήσθαι, ωραία βασιλοπούλα, της είπε, κ' έχω θά σ' έλευθερώσω.

Προσεπάθησε να θραύση τας αλύσεις άλλα δεν το κατώρθωσε. "Εν τω μεταξύ ή κόρη έφώναξε:

— Μή! μή μ' έγγίγης! είμαι άριερωμένη εις τους θεούς της θαλάσσης, θα σε θανατώσουν αν τολμήσης να μ' έλευθερώσης.

— "Ας έλθουν λοιπόν! είπεν ο Περσεύς και σύρας το άδαμάντινον ξι-

φος του, έκοψε τας χαλκίνας αλύσεις ως να ήσαν σχοινία καννάβινα. — Τώρα πλέον, είπεν, άνήκεις εις έμε και όχι εις τους θεούς της θαλάσσης. Είπέ μιν όμως, βασιλοπούλα, ποία εί-

σαι και πώς εύρισκεις εις αυτήν την κατάστασιν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

"Η ιστορία της "Ανδρομέδας

Κλαιούσα εκείνη τω άπεκρίθη: "Είμαι κόρη του Κηφέως, βασιλέως της "Ιοπης. Η

μητέρα μου είναι ή έξακουστή Κασσιόπεια με την θαυμαστήν κόρην και έχω όνομά μου και ή "Ανδρομέδα.

"Εάν με βλέπης εδώ, εις το έλεος των θαλασσιών τεράτων, προσφέρωμαι θυσία δια να εξαγνίσω το άμάρτημα της μητρος μου. Διότι μίαν ημέραν έκαυχήθη δια την ωραιότητά μου, λέγουσα ότι είμαι ωραιότερα και από την "Ατεργάτιδα, την βασίλισσαν της θαλάσσης. Αύτη, από τον θυμόν της, έπλημμύρισε την γώραν, ο δε άδελφός της, ο βασιλεύς του Πυρός, έστειλε σεισμούς, οι όποιοι την κατεστρέψαν όλην. Και όταν οι πλύμμοι έπαυσαν, έν θηρίον, τέρας, έξήλθεν από την ήλυν και ήρχισε να καταβροχθίζει κάθε ζωντανόν πλάσμα. Τώρα πρόκειται να καταβροχθίσω έμε, μολονότι είμαι άθια και ποτέ μου δεν έβλαψα ούτε άνθρωπον ούτε ζώον. "Ακόμη και τα ψαράκια που άπαντώ εις την ακτήν, τα ξαναρρίπτω εις την θάλασσαν, διότι ήμεις εδώ ποτέ δεν τρώγομεν ψάρια, φοβούμε-

"Νά το! έρχεται!..." (Σελ. 407, στ. β')

κτύλου την θάλασσαν, φωνάζουσα. — Νά το! έρχεται! με την άνατολήν του ήλιου, καθώς μου έχουν προειπή. Και τώρα πρέπει ναποθάνω. Φύγε! φύγε! Δεν είναι φοβερόν να ιδής το θηρίον να με καταπαράξη; Και πρσσεπάθησε να τον άποθνήσκη, δια να παραδοθή μόνη εις το τέρας. "Αλλ' ο Περσεύς με σταθερότητα της είπε: ("Έσται το τέλος) Μέταφρ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

"Αγαπητοί μου,

ΤΡΕΙΣ εβδομάδας έχω να σας γράψω. "Ανησυχήσατε, μου λέγει ή Διάπλασις, και άρχισατε να έρωτάτε μήν είμαι άρρωστος ή μή κατηργήθησαν αί "Αθηναϊκαί επιστολαί... "Όχι, δόξα τω Θεώ είμαι καλά δια να σας γράσω και όσον είμαι καλά, αί "Αθηναϊκαί "Επιστολαί δεν καταργούνται.

Μόνον ή πληθώρα της έπιειγούσης και καταναγκαστικής ύλης των τελευταίων φυλαδίων μ' έξετέτριπεν αυτάς τας τρεις εβδομάδας. "Αλλ' από σήμερα ξαναρχίζω δια να εξακολουθήσω να σας γράφω και το έρχόμενον έτος, τακτικά όπως πάντοτε. Είθε τώρα εύχαριστημένοι; Κοιλαεύομαι να πιστεύω ότι ναι.

Σεις τί κάμνετε; πώς περνάτε; Βλέπω ότι τώρα ανανεώνετε όλοπρόθυμα την συνδρομήν σας, δια να εξακολουθήση και το έρχόμενον ή φίλια σας με την Διάπλασιν—και ή ιδική μας. Είνε ή έποχή. Και το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού—κάθε χρόνον σας το λέγει ή Διάπλασις,—είνε ή έγκαιρος ανανέωσις της συνδρομής του. Ναι, άλλα ξεσπαθώνετε και λιγάκι; "Αι αυτό δεν έχω ακόμη πληροφορίας και θα ήθελα πολύ να μάθω, ότι συλλογίζεσθε και αυτό το καθήκον, το όποιον δεν είναι όλιγώτερον σπουδαίον. Συλλογισθήτε. Το καλόν που λαμβάνει κανείς δεν χρεωσται τώνοντι να το μεταδίδη και εις τους άλλους; Σεις γνωρίζετε την Διάπλασιν και είθετε μαζί της εύτυχείς. Δεν πρέπει να την γνωρίσετε και εις άλλους δ' α να τους κάμνετε εύτυχείς και αυτοίς;

Κυτιάζετε πόσα παιδιά και κορίτσια γύρω σας άγνωσόν και αυτήν την ύπαρξιν του περιοδικού μας, του όνου το όποιον είναι κατάλληλον δια την ηλικίαν των. Δεν έτυχε να γνωρίσουν την Διάπλασιν αυτά τα παιδιά και, ή δεν διαβάσουν τίποτε εκτός των βιβλίων του σχολείου, ή παίρνουν έφημερίδας και περιοδικά που είναι δια μεγάλους. Μανθάνουν κ' έτσι, άλλα δεν παιδαγωγούνται. Διασκεδάζον ίσως κ' έτσι, άλλα δεν ώφελούνται. "Απεναντίας μάλιστα βλάπτονται. Και βλάπτονται πολύ. Διότι δεν υπάρχει χειρότερον πράγμα δι' ένα παιδί, παρά να διαβάξη διασκεδαστικά βιβλία και περιοδικά που δεν είναι

διά την ηλικίαν του. Αυτά, και ώραία
όταν είνε, έχουν σχεδόν πάντοτε μέσα
των και κάτι, μίαν ουσίαν ἄς εἴπωμεν,
ἢ ὁποία διὰ τὴν τρυφεράν ηλικίαν εἶνε
δηλητηριώδης.

Δηλητηριάζει τὴν ψυχὴν. Ἄφινω ὅτι
τὰ περισσότερα εἶνε καὶ ἀσχημα. Ἄφινω
ὅτι κατέκλυσαν τὴν Ἑλλάδα κάποια
εὐθηνὰ δημοσιεύματα, συνασσωμένα χω-
ρίς καμμίαν ἐπιμέλειαν, χωρὶς καλαι-
σθησιῶν καὶ ἀκόμη χωρὶς τὴν ἔξαρσιν
ἐκείνην, ἢ ὁποία ἐξευγενίζει καὶ ἀνυψώ-
νει τὸν ἀναγνώστην. Αυτὰ, κοινὰ καὶ
καχογραμμένα, βλέπουν καὶ τοὺς με-
γάλους. Φαντασθῆτε τί καταστροφή εἶνε
διὰ τὰς νεαρὰς ὑπάρξεις, τῶν ὁποίων
εἶνε ἀμόρφωτος ἀκόμη καὶ ἡ ψυχὴ καὶ
ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ καλαισθησία! Διὰ
τοῦτο πρέπει νὰ θεωρῆτε ὡς δυστυχῆ τὰ
παιδιά, τὰ ὁποία, μὴ γνωρίζοντα τὴν
Διάπλασιν ἢ νομίζοντα κατὰ πρόληψιν
ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε διὰ μωρὰ, κατα-
φεύγουν εἰς τὰ ὀλέθρια αὐτὰ διὰ τὸν
νοῦν των καὶ τὴν καρδίαν των ἀναγνώ-
σματα. Δὲν τὰ εὐεργετεῖτε λοιπὸν κυ-
ριολεκτικῶς, ὅταν τοῖς γνωρίζετε καὶ
τοῖς συνιστᾶτε τὴν Διάπλασιν; Τὸ
ἔσπαθμά σας εἶνε οὕτω μίᾳ με-
γάλῃ, εὐεργεσίᾳ.

Ὅλοι ὅσοι διεκρίθησαν εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, εἰς τὰ
γράμματα, εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὰς
τέχνas, εἰς τὴν πολιτικὴν, παντοῦ,
ὑπῆρξαν συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως.
Ἄπὸ τὸ σχολεῖον τῆς ἐπέερασιν πρὶν νὰ
βγοῦν εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ διαπρέψουν.
Καὶ πρὶν καταταχθοῦν εἰς τὴν πνευμα-
τικὴν ἀριστοκρατίαν τῶν μεγάλων, ἢ
Διάπλასιν τοὺς εἶχεν ἤδη κατατάξῃ εἰς
τὴν πνευματικὴν ἀριστοκρατίαν τῆς νεο-
λαίας. Διότι ἡ ἀριστοκρατία τῆς πανελ-
ληνίου νεολαίας, τρανταχτικὰ τῶρα χρό-
νια, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς
τῆς Διαπλάσεως. Μὴ λησμονῆτε αὐτὰς
τὰς ἀληθείας καὶ ἔσπαθῶνετε δραστη-
ριως, ὅσον εἰμπορῆτε, μετὰ τὴν πεποιθη-
σιν ὀτικᾶνεντε τὸ μεγαλύτερον καλὸν καὶ
εἰς τὸν πλησίον σας καὶ εἰς τὸν τόπον.
Διότι συμφέρον τοῦ τόπου εἶνε νὰ ἔχη
ὅσα τὸ δυνατόν περισσότερους καλοὺς
πολίτας, καὶ καλοὶ πολῖται ἀποδίδονται
πάντοτε εἰς τὴν κοινωνίαν τὰ παιδιὰ τῆς
Διαπλάσεως.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Οἱ ἄνθρωποι διαιροῦνται εἰς δρωῦτας,
εἰς ἀντιδρωῦτας καὶ εἰς ἀδιαφόρους.

Τὸ κλαρινέτο... βεβαίως θὰ τὸ πιά-
νουν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ πονεῖ γιὰ νὰ ξεφωνήσῃ
ἔτσι:

Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΔΙΟΠΤΡΩΔΗΣ ΤΟΥ ΜΙΤΤΕΜΒΟΥΡΓΟΥ

(Ἱστορικὸν διήγημα)

Δύο ἀγοράκια, τὸ ἓνα δέκα ἐτῶν καὶ
τὸ ἄλλο δώδεκα, μετὰ φυσιογνωμίαν ἐξυ-
πνην, συμπαθητικὴν καὶ τὰ δύο, κάθη-
ται φρόνιμα εἰς τὸ παγκάρι ἐνὸς διο-
πτρωπωλείου. Εἶνε μόνον καὶ φαίνεται ὅτι
τάφισαν νὰ φυλάττουν τὸ μαγαζί, στο-
λισμένον μετὰ παντὸς εἶδους καὶ πάσης
τιμῆς ματογυαλία.

—Ὁχι, ὄχι, Ἰάκωβε, λέγει τὸ μι-
κρότερον ἔξέρει καλὰ ὅτι ὁ μπαμπᾶς
μᾶς παρεκάλεσε νὰ μὴν ἐγγίζωμε τί-
ποτα.

—Τὸ ἔξερω, Σιμωνάκη μου, κ' ἡού-
χασε θὰ παίξω μόνον λίγο μετὰ αὐτὰ τὰ
δύο γυαλιά, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα.

—Μ' ἂν τὰ σπᾶσῃς;

—Ὁχι, σοῦ λέγω!

—Ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶνε πολὺ πλού-
σιος καὶ ἡ παραμικρὰ ζημία θὰ τοῦ ἐστοί-
χιζε πολὺ...

—Αὐτὸ ποῦ λέγετε εἶνε σωστὸ, μὰ

«Πολὺ περίεργον!» (σελ. 408).

σοῦ ἐπαναλαμβάνω νὰ μὴ φοβᾶσαι, του-
λάχιστον γι' αὐτὴ τὴν φορὰ. Εἶμαι συνει-
θισμένος γὰ πιάνω γυαλιά καὶ τὰ προ-
σέχω περισσότερο ἀφ' ἢ τι νομίζεις.

—Τὸ ἔξερω, καμμιὰ φορὰ ὅμως φαί-
νεσαι ἀδέξιος ἢ ἀφρημένος...

—Ἐγώ;

—Ναί... πρὸ ὀλίγου ἀνακάτεψες
τὰ γυαλιά δύο ζευγαριῶν, ποῦ μᾶς ἔφε-
ραν γιὰ νὰ τὰ διορθώσωμε.

—Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὰ ξεχωρί-
σωμε.

—Ἔξερεις ἔτι τὸ ἓνα ζευγάρι εἶνε τοῦ
γέροντος καθηγῆτοῦ;

—Ναί, καὶ τὸ ἄλλο ἐνὸς νέου κυ-
ρίου.

—Δὲν εἶνε βεβαία ὀμβία' καὶ ἂν ἀνα-
κατωθῶν τὰ γυαλιά, τί γίνεται;

—Μὰ ἡ διαφορά των φαίνεται ἰδὲς,
αὐτοὶ ἐδῶ οἱ φακοὶ εἶνε βαθουλοὶ, δη-
λαδῆ κοίλοι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶνε φουσκι-
τοὶ, δηλαδῆ ἐπίκυρτοι.

—Ἐχέτε δίκην, Ἰάκωβε. Εἶνε δύο
ζευγάρια γυαλιά διαφορετικὰ γιὰ δύο
ζευγάρια μάτια, ἐπίσης διαφορετικὰ δὲν
εἶνε ἔτσι;

—Ἀκριβῶς. Οἱ κοίλοι φακοὶ εἶνε διὰ

τὸν νέον, ὁ ὁποῖος εἶνε μύωψ' καὶ οἱ
ἐπίκυρτοι ἀνήκουν εἰς τὸν καθηγῆτην, ὁ
ὁποῖος εἶνε πρεσβύωψ' ὁ ἓνας βλέπει
μόνον ἀπὸ κοντὰ τοῦ ἄλλου ἢ ὅρασις
εἶνε γενικῶς ἐξηθενημένη.

—Κι' ἂν ἀλλάξαμε τοὺς φακοὺς;

—Δὲν θὰ ἐβλεπὸν πιά οὔτε ὁ ἓνας
οὔτε ὁ ἄλλος.

—Ὡστε τὰ βαθουλά γυαλιά δὲν κά-
μνουν τὴν ἴδιαν δουλειά ποῦ καμνουν τὰ
φουσκινοῦτα.

—Καθόλου. Νὰ, κῦτταξε: οἱ κοίλοι
φακοὶ μεγάλωνου τάντικειμενα' οἱ κυρ-
τοὶ ἀπεκρίνουν τὰ μικραῖναν.

—Πολὺ περίεργον αὐτό.

—Ἀλήθεια;

—Καὶ ἂν τοὺς μετεχειρίζετο κανεῖς
μαζὶ καὶ τοὺς δύο; ἐρωτᾷ ἔξαφνα ὁ μι-
κρὸς Σίμων.

—Ὁ, ἀποκρίνεται ὁ ἀδελφός του.
Θὰ ἔκανεν μίᾳ τρύπα στὸ νερό. Ὁ ἔ-
νας θὰ ἐξουδετέρωνε τὸν ἄλλο καὶ...

—Νομίζεις;

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μικρὸς Σίμων, τὸν
ὁποῖον εἶχε σκανδαλίσῃ ἢ ἀπάντησις τοῦ

καὶ ἐπέτυχε. Διότι τῶρα καὶ ὁ Ἰάκω-
βος βλέπει τὸν πετεινὸν, δηλαδῆ τὸν ἀ-
νεμοδείκτην τοῦ κωδωνοστασίου, ὅπως
τὸν εἶχεν ἰδῆ πρὶν ὁ Σίμων.

—Μπᾶ! ναί! τι περίεργον ποῦ εἶνε!

—Τώρα τί λέε;... ἐξουδετερώνεται ὁ
ἓνας φακὸς τὸν ἄλλον;

—Τί κοντὰ ποῦ φαίνεται! νομίζεις
πὼς θὰ τὸν πιάσῃς!

—Καὶ τί μεγάλος!

—Μπ γιὰτι ἀνάποδα;

—Ἀκατανόητον!

—Γιὰ σένα. Σὺν γυρίσῃ ὅμως ὁ
μπαμπᾶς, θὰ τοῦ τὸ δείξωμε καὶ θὰ τὸν
ρωτήσωμε.

—Θα μᾶς μάλωσῃ...

—Γιὰτι; δὲν ἐσπᾶσαμε, δὲν ἐχαλά-
σαμε τίποτα... δὲν ἀποδογυρίσαμε τὸν
πετεινὸν τοῦ καμπαραγοῦ! Νὰ, ἅμα
τὸν κῦττάξῃ κανεῖς μετὰ τὰ μάτια του,
στέκεται πάλι στὰ πόδια του.

Καὶ καθὼς εἶχεν εἰς τὴν διαθέσιν των
τὰ ὑλικά δύο ζευγῶν, δηλαδῆ τέσσαρας
φακοὺς, καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐπῆρε δύο
διαφορετικῶς κ' ἐπαίξε μόνον του, διευ-
θύνον αὐτοὺς πρὸς ὄλα τὰ γύρω ἀντικεί-
μενα, τὰ ὁποία ἐφαίνοντο πάντοτε ἐγγύ-
τερα, πελώρια καὶ ἀντεστραμμένα.

Ἄλλ' ἢ συμπάθειά των καὶ ἡ προτί-
μησις ἐσέρετο πρὸς ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον
εἶχεν ἰδῆ πρῶτον, δηλαδῆ πρὸς τὸν περὶ
φηνον πετεινὸν τοῦ κωδωνοστασίου, καὶ
δὲν ἔπαιξαν νὰ τὸν κιάλαρον, θαυ-
μάζοντα τὸ μέγεθός του καὶ πρόπάντων
τὴν ἀνώμαλον στάσιν του.

—Μὰ εἶνε πολὺ ἀστείος αὐτός ὁ
πετεινός ποῦ ἔχει τὸ καμπαραεῖδ στὴν
κοιλιά του! εἶπεν ὁ Σίμων.

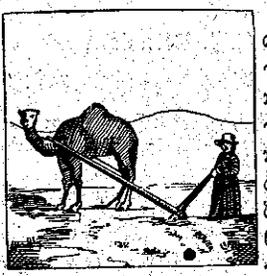
—Καὶ ὅμως δὲν ἔσκασε ἀκόμα! ἀπε-
κρίθη ὁ Ἰάκωβος.

—Ποῖος περιμένετε νὰ σκάσῃ; ἤρω-
τήσεν ἔξαφνα μίᾳ φωνῇ ἀνδρική.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Σίμων ἐκῦτταχ-
θησαν κάπως σαστισμένοι... Ἦσαν ὁ
πατέρας, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφεν εἰς τὸ κα-

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πρωτογενὲς Ἄροτρον

Τὸ ἄροτρον
αὐτὸ ἀποτελεῖ-
ται ἀπὸ ἓνα μα-
κρὸ ξύλον, εἰς
τὸ [ὁποῖον] εἶνε
καρφωμένον ἓν
ἄλλο, σχηματι-
ζον γωνίαν ὀρθ-
θῆν. Τὸ πρωτο-
γενὲς αὐτὸ ἐρ-
γαλεῖον σύρεται ἀπὸ μίαν καμηλον, τὴν
ὁποῖαν ἐδηγεῖ μίᾳ γυναίκα. Εἶνε φωτο-
γραφία ληφθεῖσα εἰς μίαν τῶν Καναρίων
νήσων.

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

[Ἐσθὼλλη ὑπὸ Κ. Γ. Μακρη]

ΣΤΕΥ	ΚΑΙ	Ε	ΝΑ
ΜΗ	ΡΕΥ	ΠΙ	Ε

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗ-
ται ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἓν ρητὸν ἐκ τεσσ-
σάρων λέξεων.

Δηλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσονδήποτε ζητη-

—Ναί, μπαμπᾶ! κατὰ τύχην, ἐβά-
λαμε τοὺς δύο φακοὺς τὸν ἓνα ἐπάνω
στὴν ἄλλο καί...

—Κάτι μυστήριον κρύπτεται ἐδῶ,
ἀλλὰ θὰ τὸ ἐξηγηθῶ. Μὴν πῆτε σὲ
κανένα τίποτε... κάτι μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπ'
αὐτό...

—Τί πράγμα, μπαμπᾶ;

—Ἴσως καμμιὰ μεγάλη ἀνακά-
λυψις...

Καὶ ὁ διοπτρωπὸς ἤρχισε νὰ με-
λετᾷ τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποίαν ἔκα-
μαν τὰ δύο χαριτωμένα ἀγοράκια του,
ὅταν τὰ εἶχεν ἀρίστη, νὰ τοῦ φυλάγουν τὸ
μαγαζί!

Ὁ διοπτρωπὸς αὐτὸς κατοικοῦσεν
εἰς τὸ Μιττελβούργον, πρωτεύουσαν τῆς
Ζηλάνδης τῶν Κάτω Χωρῶν. Ὀνομά-
ζετο Ζαχαρίας Χάνσεν κ' ἐξοῦσε μετρίως
ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ μικροῦ ἐμπορίου του.

Προσῆρμωσε κατ' ἀρχὰς τοὺς δύο φα-
κοὺς εἰς μικρὰν σανίδα' ἐπειτα τοὺς
ἔκαμε κινητούς, διὰ νὰ ἤμπορῇ νὰ τοὺς
συμπλησιάξῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ,
μὲ σύρματα' τέλος ἐσφίση νὰ τοὺς
τοποθετήσῃ εἰς σωλῆνα, διὰ νὰ ἐμποδι-
ζεταὶ ἀπὸ τὰ πλάγια τὸ φῶς καὶ... τὸ
τηλεσκόπιον ἐφευρέθῃ!

Τῷ 1589 ὁ Ζαχαρίας Χάνσεν ἐπέ-
φερε καὶ ἄλλας τροποποιήσεις καὶ τὸν νέον
ὄργανον ἦτο σχεδὸν τέλειον. Ὁ Ἰάκω-
βος Μείσιος, ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Κέπλερος,
ὁ Καρτέσιος, ὁ Νεύτων κτλ. τὸ ἐτελει-
οποίησαν κατόπιν ἀκόμη περισσότερο
καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν σημερινὴν του τε-
λειότητα. Τὸ περιηρηρότερον ὄλων εἶνε
τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Ἐρστέλου, κατα-
σκευασθῆν τῷ 1788, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφεί-
λονται αἱ μεγαλῆτεραι ἀστρονομικαὶ
ἀνακαλύψεις.

Ἰδοὺ τί ἀποτελέσματα εἶχεν ὁ συνδυ-
ασμός των δύο φακῶν, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν
παίζοντα τὰ ἐξυπνα παιδάκια τοῦ διοπ-
τροπῶλου τοῦ Μιττελβούργου!

(Réc réateur) KIMΩN AAKIΔHS

μῆτον τοῦ αὐτοῦ φυλακίου, — συνδεύονται
πάντοτε ὑπὸ ἐνὸς δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Δύσεις τῆς λανθασμένης ζωγραφικῆς καὶ τῆς ἐφθαρμένης Ἐπιγραφῆς τοῦ 49ου φύλλου

α') Ὁ πρέχων ἄνθρωπος τῆς εἰκόνος
κινεῖ τὰ χεῖρα του παρὰ φύσιν, διότι ὅταν
προβάλλεται τὸ ἀριστερὸν πόδι, προβάλλ-
εται τὸ δεξιὸν χεῖρ καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Ἐπο-
μένως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπρεπε νὰ ἔχη
ἐμπρὸς τὸ δεξιὸν χεῖρ καὶ ὀπίσω τὸ
ἀριστερόν.

β') Ἡ ἐπιγραφή λέγει: Ἐ ν τ ο ὄ τ ω
ν ἰ κ α.

